

Selmeczbányai Hetilap

SELMECZBÁNYA ÉS VIDÉKÉNEK VEGYES TARTALMÚ KÖZLÖNYE.

Kiadó tulajdonos és felelős szerkesztő:

SZENTGYÖRGYI EDE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Rózsa-utca 61./III. sz. a. hová a lap szellemi közleményei és az anyagi rész is ezimzendő.

Előfizetési ára:

Egy évre 4 frt.
Fél évre 2 „
Negyedévre 1 „

Egyes szám ára 10 kr.

Egyes számok kaphatók a kiadóhivatalban és Joerges A. özv. és fia könyvkereskedésében.

Hivatalos, magán és nyílt-téri hirdetések megállapított díj-szabásunk szerint számíttatnak és minden általunk közölt hirdetésre felvilágosítás ingyen adatik.

Megjelen minden vasárnap.

Őszinte szó.

E lapnak, a Selmeczbányai Hetilap-nak senki sem veheti szemére, hogy őszintén, függetlenül, minden személyi érdektől menten ne mondta volna meg véleményét, nem adott volna, legjobb meggyőződése és tudomása szerint kifejezést a közvéleménynek.

És ha talán nem is találta el mindig szerencsésen azt a hangot, melyet objektív álláspontunkban szeretünk volna pengetni; mert hiszen ez nehéz, nagyon nehéz egy kis kör személyes érdekek szaturált atmoszférájában de teljes erőnkől iparkodtunk a tiszta meggyőződésbeli és nem hamis hang visszaadására.

Lapunk egy nyílt lapja volt a közvéleménynek és most is az, mely minden közérdeket képviselni óhajtott és óhajt és a személyes érdekeknek nagyon alárendelt, vagy semmi szerepkört sem engedett.

Mi soha se kerestük azt, hogy kiről, de hogy miről legyen a szó, mi soha se néztük azt, hogy kitől ered, de hogy miről szól a tárgy.

Hogy azonban a közügyek terén működő és a nyilvános kritikának kitett személyek, köztisztviselők, sok esetben elválatlanul egybeforrvák az ügygyel is, melyet egy lap feladat és kötelességszerűleg tárgyal, ez magától értődik.

Egy köztisztviselőnél nem a személy és annak magán érdeke, hanem a közügy körébe eső cselekedete jöhet csakis jogos nyilvános megbirálás alá, de az ily megbirálásnál, igen természetes, személye sem maradhat a játékon kívül.

Náczi ur gazdasszonya.

— A „Selmeczbányai Hetilap“ eredeti tárczája. —

Ne ütközzenek meg kérem azon, hogy úgy ironizáljak „Náczi ur“ Igy nevezi minden ismerőse szemben is, az egész város apraja-nagyja a háta mögött.

Különbözik igen derék, tisztességes ember s a mellett hivatalnok, mi nem zárja ki azt, hogy Náczi ur igen kedélyes cimborá legyen. Eljárogat bizony ő is a többivel kvaterkázni, valóságos lelkesedéssel üti a tarokkot; sőt, uram bocsá, még az is megcsik, hogy megcsipegeti két ujjával a kaczkias pinczérnő állát, miért aztán nős kollégái nagyban irigykednek rá. „Hja, szép dolog is ám az a legényélet, csak hogy nem mindig volt ám ilyen!“ S óhajtott Náczi ur, valami borongós visszaemlékezéstől megkapatva.

— Nos? — Nos? — faggatják minden oldalról; — talán már nős is voltál?!

„Igen is, nem is, a mint vesszük. — Tudjátok-e, urak, mi az a hétfejű sárkány? Meg a krokodilus? Nos hát, képzeljétek egy csoda teremtményt, melynek galambkülseje van, turbékolni is tud, s aztán egyszerre átváltozik krokodilussá, hétfejű sárkánnyá egy személyben; s ez a csoda nem más, mint a — gazdasszony.“

Hogy Náczi ur nem „anzágot“, azt onnét tudhatták, mert már a pusztá vissza emlékezésre is kit rí homlokán a verejték, melyet rengeteg vörös zsebkendőjével törölgetett.

„Uraim, az nem mindennapi perszóna volt. Ugy udta az embert dédelgetni, becézgetni, hogy vajjá

Mindezt bevezetésül azért mondjuk, hogy egy igen kellemetlen, de sajnos való — hiszen a mult közgyűlésen felolvasott polgármesteri jelentésben is kiemelt — körülményt vettünk tudomásul, mely egy cseppet sem emeli városunknak annyira várt és óhajtott haladását, tekintélyesedését.

Több városi főtitviselő maga ellen kérelmezte a fegyelmi vizsgálatot.

Főispánunk — bizonyára kelletlenül — a fegyelmi vizsgálatot megelőző eljárást kettő ellen el is rendelte . . . mert maguk kívánták.

E kettő: a városi erdőmester és a városi alkapitány.

Mindketten saját reputációjuk érdekében léptek fel teljesen jogosult önérettel, de talán nem egészen elfogadható alapon.

Mert ki támadta meg hivatali tisztességüket? Személyük becsületének teljes integritását?

Tudunkkal: senki sem. Utczai pletykák lehetnek okai sok esetben bírói becsületsértési eljárásnak, de komoly hivatalos fegyelmi eljárásnak nem; ha csak azok nagyobb dimenziókat nem érnek el.

Egy szűkebb körben tett — talán elmésnek vélt — megjegyzés lehet csipős, sőt bizonyos markans körülmények között sértő is, de azért nem tartozik a fegyelmi bíróság megítélése alá! Annak megtorlására, ha éppen kell, más utat is nyit a társadalmi szokás.

Jól és találóan mondotta Händel Vilmos, biz. tag a legutóbbi közgyűlésen, hogy a nyilvános kritika felett „nem kell érzékenykedni.“

Ámde egy áll, és ez az, hogy a kritika legyen csakugyan nyilvános és ok nélkül az ember becsületében ne gázoljon.

lett az ember szíve. Mindenféle fufanggal úgy be tudta magát hizelegni, hogy utóvégre azon vettem észre magamat, hogy tulajdonképen ő az ur a háznál s én azt teszem, a mit ő akar. Elejente nem is volt az olyan rosz. Takaros, tüzről pattant menyecske, azaz, hogy fiatal özvegy volt ám a Sáríka lelkem. Hanem aztán, — tudjátok, én sem vagyok ám fából; aztán nem is csaptam fel szerzetes barátnak — mikor már bizalmasabban beszélhettem velem, akkor kezdődött rám nézve az az élet spanyol czizma lenni. Olyan féltékeny némbert még életemben nem láttam, mint a Sáríka lelkem volt. Ha csak öt percet késtem a a hivatalból, a Sáríka lelkem már ott portyázott valami ürügy alatt s elcsipett; de hogy tudtam volna szabadulni tőle. Egy lépést sem tehettem hazulról, hogy a Sáríka lelkem ne követett volna nyomon. Hogy ily körülmények között szó sem lehetett róla, hogy jó barátok társaságában kissé elkvaterkázzam, azt beláthatjátok. Ha bor kell, igyam odahaza. Inkább maga elment borért, ha dolga volt a cselédnek, — mert bizony cselédet is kellett fogadnom, legény létemre. — Később aztán mind szűkebben tartott a bor dolgában. Már a zsebeimet is kikereste, nincs-e valami eldugott pénzem ki tudja milyen bűnös czélra. A fizetésemet azon melegében kipörölte tőlem; hogy minek nálam a pénz, majd gondomat viseli ő, hát hiszen azért gazdasszony vagy mi. Uraim, én kezdtem elszontyolodni, kétségbeesni.

Ha válasról példalódzhattam, mindjárt sirásra fogta a dolgot; tudta az ármányos, hogy akármit tegyek, csak nőt ne lássak sirva. Persze, hogy megjuhászított, még meg is csókoltam, csak hogy kien-

Nincs rettenetesebb a rágalomnál, a kéz alatti rut, aljas rágalomnál, [mely ellen sokszor hasztalan küzd az üldözött szegény áldozat; mert az alattomos rágalmozó elégséges fegyvert nem nyújt arra, hogy az alattomban terjesztett vádak előtt önmagát tisztázhassa.

De a kérdésben lévő kellemetlen ügyre rátérve, mi okozta azon fonák helyzetet, melyet mi sajnálunk legjobban és velünk az egész város közönsége.

Ki nem emelne kalapot a mi derék, szakértő, jeles, becsületében tántoríthatlan erdőmesterünk Krausz Géza, legnépszerűbb emberünk, Krausz Kálmán főkapitányunk fivére előtt? — Ki nem hajolna meg a nyílt eszű, áradatlan ügybuzgalmu, pompás egyenes székely szívű alkapitányunk, Uzoni Kuti István előtt köteles tisztelettel?

Ámde viszont ki nem ismerné el, ki merné kicsinyíteni, ki nem érezné azon maradandó, nagy, városunk közéletébe mélyen benyúló, elhervadhatlan érdemeket, melyeket Dr. Tóth Imre mint orvos, mint a bányakórház újja teremője, mint közigazdász és szóval mint a magyarosodás és közügy egyik leglankadatlanabb harciosa több mint 25 éves itteni áldásos működésével szerzett?

És e tiszteletre méltó tényezőknek kelle ellentétes helyzetbe jönniök!

Banálisán mondhatnók: mily ironiája a kiméletlen sorsnak!

Dr. Tóth ismert erélyes vaskarjával bele akar nyulni e szorongatott város erdő és közigazdaságába. — Fáradhatatlanul munkálkodik hosszú évek óta a város előnyének előmozdításán és mondhatjuk, nem eredmény nélkül.

geszteljem; azután rendesen megcsinálta a kedvencz életemet, estére tojasos bort főzött, czirogatott és másnap — ott voltam, ahol a mádi zsidó. Végre kifundáltam a mentő eszközt; megszököm tőle. Nagy utánjárással és protekció útján sikerült áthelyeztetésemét kieszközölnöm. Főnököm s hivatalársaim benne voltak szintén az összeesküvésben s kukkot sem árultak el a dolgról. Egy szép reggelen, mikor Sáríka vásárolni ment a piacra, bedobtam a kevés nélkülözhetlen czékmókomat egy terjedelmes ládába s evvel — agyió. Azt a néhány egyszerű butodarabot, meg a konyha felszerelést, mi még tulajdonomat képezte, ott hagytam, Sáríka lelkemnek kárpótlásul, érzékeny bucsulevél kíséretében, melyben a hátrahagyottat mind rátestálom; azt is irtam a levélben, hogy szököm Amerikába; mert kriminális bünt követtem el. De még oly óvatos is voltam, hogy nem maradtam meg, sőt nem is mentem oda, a hova áthelyeztek, hanem cseréltem T Ferivel, s így kerültem ide az ő helyére. Képzhetem, mily szemeket meresztett Sáríka, midőn a fészket üresnek találta. Még most is jót kacaghatnám, ha arra az én szökésemre gondolok, pedig annak van már egy éve, hogy itt vagyok. Néha, mintha sajnálnám is az én volt házi sárkányomat; de mégis csak szebb a független élet. Nem is kell nekem többé gazdasszony, elég volt a jóból egyszer is. Éljen a szabad élet!

Riadó éljenzés, vig nevetés, pohárcsengés hangzott fel Náczi ur szavaira. Egyik is, másik is emlékezett valami hasonló élményére s bizony az éjjel is ott találta a derült hangulatu kis társaságot jó bor, pipaszó, adomázás mellett; bizony, már a kakas is kukorikolt, mikor kitölték az orrukát a törzsvendéglőjükből.

És midőn e nemes és városunk érdekében csak dicséretes törekvésében, talán nem jól választotta meg eszközeit, összetűzésbe kell jönnie oly tényező tisztviselőkkel, kik a feltétlen közbecsülésre és tiszteletre számot tarthatnak mindkoron.

Miért?

Nézetünk szerint: egy rengeteg félreértésért.

Dr. Tóth Imre nem kíván egyebet, legalább beadványaiban és nyilvánosan, lapunkban is közzé tett közleményeiben, minthogy féltett erdőgazdaságunk legbensőbb teljébe bepillantasson és a netalán kizsákmányoló Popper czéggel szemben más eljárást hozhasson javaslatba.

Erdőmesterünk e „bepillantást” örömezt engedi, sőt maga a mellett van, hogy a város erdőgazdaságának ügykezelése ismertté legyen; hiszen erről tanuskodnak összes kitűnő szakzerű jelentései, de ezt nem a gyanúsítás látszatát magán hordó eljárásnak akarja alávetni.

Innen a félreértés!

Most, hogyan kerül az alkapitány ezen öt ügykörénél fogva absolute nem érintő ügyben ahhoz, hogy maga ellen szintén fegyelmi vizsgálatot kérjen?

Ismét csak félreértés miatt.

Egy tréfásan, de talán kelletlenül kimondott szónak az eredménye, mit az adottak között annyira komolynak nem kellett volna felvenni.

Hiszen a fogyasztási és regále adó kezelésére és illetve ennek várva várt reformálására az alkapitánynak hivatalos ügyköréből kifolyólag ugyszólván semmi befolyása sincsen.

Félre tehát e bénító félreértésekkel és működjenek újból válvetve közre kiváló embereink városunk javára.

Ha pedig elháríthatatlan és kiegyenlíthetlen a differenzia: küldjön ki a kormány egy teljesen semleges közeget, ki úgy erdőgazdaságunk, mint a fogyasztási és regale adóügyünk megvizsgálására eszközölje s kinek eljárását — bizvást mondhatjuk — teljes megnyugvást fog eredményezni.

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Személyi hírek.** *Deák János* lévai kir. pénzügyigazgató mult szerdán hivatalos ügyben városunkba érkezett és csütörtökön Lévára visszautazott. — *Hajdu László* kereskedelmiügyi miniszteri titkár a bányastatistika összeállítása végett néhány napot városunkban töltött.

Másnap este ismét együtt voltak mind; csak Náci ur hiányzott még. A három tarokkista már túrelmellenül várt rá; kevergették a kártyát, de csak nem jött a Náci ur öreg este is lett már; Náci ur nem jelentkezett. Bizonyára beteg, macskanyószőre van; megártott neki tegnap a bor, kissé többet ivott a rendesnél.

„No, holnap délben meglátogatom Nácizt!” Jelelté ki egy barátja. Állt is a szavának; berobogott korholó szándékkal abba a házba, hol Náci ur lakott, s a kongó csarnokban eléje siető barátját nagy hangon megszólítja: „No te lump fráter, hát még . . .” de tovább nem beszélhetett, mert száját hirtelen befogta Náci ur, ijedten suttogve: „Az istenért, hallgass és szaladj ki hamar, ha életed kedves; *megjött a Sárika lelkem!*”

Az öngyilkosságról.

— A „Selmezbányai Hetilap” eredeti tározója. —

Tekintetes Szerkesztő Ur! Engedjen kérem helyet b. lapjában néhány szónak, mint polgárember véleményének. Ugyanazon tollal írok ugyan, melylyel a halottak anyakönyvét, de kissé szélesebb rubrikákba, a mint az örök igazság megvonalozta s gyöngé szememmel ki tudom venni.

Még csak három hónapja mult ez évnek, s már két vörös halálrózsa nyilott a társadalom testén.

Tetszik-e emlékezni az 1895. évre? Januariusban dördült el az első ostoba lövés, és még öt utánzója akadt.

A példa ragad; nemcsak a bacillus-járványt köll kizárni a városból, vagy elszigetelni, hanem az erkölcsi betegséget is.

— **Házasság.** Müller Bertalan eperjesi ügyvéd és Sárosmegyei tb. ügyésze mult szerdán kötött házasságot Dr. Kapp Jakab tisztli főorvos Valéria leányával. A délelőlt végbe ment polgári esketésnél Krausz Kálmán végezte anyakönyvvezetői tisztét, míg a délután, az izraelita templomban tartott egyházi esketést a besztercebányai rabbi végezte, ki igen szép, megható magyar beszédet intézett a fiatal párhoz és az öröm szülőkhöz. Mind két esketési aktusnál tanuként szerepeltek: Szitnyai József polgármester és Kunos Soma a vőlegény fiére. Este az öröm szülők házánál lakadalmi lakoma volt, melyen sok sikerült és szép felköszöntő hangzott el. A fiatal pár mult csütörtökön Eperjesre utazott.

— **Eljegyzés.** Hermányi Sztankay Ferencz gyógyszerész és városi törvényhatósági bizottsági tag kedves Margit leányát eljegyezte toporczy Toperczer Sándor okleveles gyógyszerész és a Sztankay-féle gyógyszerár gondnoka.

— **Lovasság Selmezbányán.** Szauter Gáspár őrnagy vezetése alatt a váci m. kir. 6 honvéd huszár ezred, 1 tőrztiszt, 14 főtiszt, 21 legény és 18 lóból álló csapatja távlovaglás közben f. hó 22-én délután városunkba érkezett, ma hagyja el városunkat; a csapat f. hó 18-án indult Vácra Balassagyarmatra, s onnan Losoncra, Zólyomra, Kőrmöczbányán, Selmezbányán, Ipolyságon át ismét Vácra tér vissza.

— **Rendőri hírek. Tömeges tolvajlások.** Csierni Jánosné, hodrusbányai lakos, ügyefogyott koldusnak látszik, holott a legravaszabb tolvaj, aki süketnek, némának s betegnek tette magát, koldulás czime alatt bemegy a házakba s ott kezéügyébe eső mindenemű elvihető tárgyat ellop. A rendőrség a mult héten vallatóra fogta s egész raktárt szedett össze az általa lopott tárgyakból. Ruháemű, szövetek, kanalak, poharak, lámpák, szőnyegek, párnák voltak a lopott holmik között, melyeket Csierniné mind a belvárosi házakból s üzletekből lopott össze. Tettét a bűnös asszony nem is tagadta s férjét okolja, aki verte, ha nem vitt neki pálinkára valót. A nyomozás több orgazdat is kiderített. Az ügyet áttette a rendőrség a kir. járásbíróshoz, a további eljárás folytatása végett, hol úgy a koldusnő, mint társai méltó jutalmukat megkapják.

— **Lopás.** Özv. Urban Miklósné házából sok házi tárgy veszett el utóbbi időben. A rendőrség megindítván a nyomozást megkapta a tettest Gálik Zsuzsa csavargó cseléd személyében; kinél nemesak az Urban Miklósnétól ellopott tárgyak találtattak meg, de ládákra menő olyan tárgyak is, melyek nem kerülhetek igaz uton a Gálik Zsuzsa tulajdonába. Gálik Zsuzsa nem tagadja, hogy lopta a holmikát, a nyomozás azonban tovább folyik a károsultak és az esetleges büntársak kiderítése céljából.

— **Gyakorlati ut Salgótarjában.** Bányász akadémia hallgatói, Gretzmacher Gyula kir. főbányatanácsos akad. tanár vezetése alatt a mult héten tanulmányi gyakorlati utat tettek Salgótarjában. A kirándulók nemcsak, hogy bővítették tanulmányaikat a szénbányászat terén, de oly fogadtatásban részesültek, hogy attól egészen el vannak ragadtatva. Tiszteletükre hangverseny, táncmultság rendeztetett; de ők is kitétek alaposan magukért, megtánczoltatva kifogyhatlan

Megakadályozzuk pedig, ha megvetjük, ezzel az oldattal kell desinfiálni, megölni.

Sok tekintet vissza tarthatna attól, hogy véleményemet szabadon megmondjam, talán elkeseritem itt töltendő napjaimat és némely jó viszony köteléke megpattan mások közt és köztem, de a nagy érdekeknek hozok áldozatot.

A szándékos öngyilkosokat nem kellene tiszteséggel eltemetni, hanem csak elásni.

Ezt nem én gondoltam ki, csak ismétlem évezredeknek böles hagyományát, a pogányok szokását, a katolikus egyház fenytékét, a tridenti zsinat 12-ik fejezetének XXIII. cikkelyét.

Nem állok ki kolduspersellyel szavazat filléreket gyűjteni e hagyomány részére, e hagyomány nem a koldus nyögés, de az életerős szervezet egészséges hangja.

A fiatal emberek valósággal kaczerkódnak két erkölctelen lényel: a párbajjal és öngyilkossággal, tisztelik, udvarolnak nekik, s az öregebbek nem elég erélyesek arra, hogy megvessék, nyilvánosan megbélyegezzék, meg szégyenítsék.

A temetés egyházi tisztelet, a katolikus papnak pedig el kell temetnie az öngyilkost, ha az orvos örültséget konstatal rajta és ezt a papnak irásban adja.

Örizem e szomorú okmányokat.

A kérdés velejére tapintok, ha azt kérdem szabad-e az orvosnak minden esetben bizonyítványt adni arról, hogy az öngyilkos örült volt, hogy tettét örültségi rohamában követte el?

A felelet világos: csak akkor szabad erről hivatalosan tanuskodnia, ha orvosi meggyőződése mondatja vele. Az orvosi nyilatkozatot orvosi ténykedéseknek,

tartóssággal az ottani vendégszerelő kedves hölgyeket, kik viszont megígérték, hogy a valetánsok multságára Selmezbányára ellátogatnak. Ha szavukat beváltanák és szívesen látott kedves vendégeinket itt fogadhatnók, bizvást mondhatjuk, hogy vendégszeretettüket viszonozni, törekedni fogunk. A Salgótarjániak pedig addig is fogadják a tanulmány utat tett kirándulók szívélyes köszönetét a páratlan vendégszerető fogadtatásért, melyben részesítették és mely felejtethetlen marad előttük.

— **Siketfajd vadászat.** A mult héten a turceki határban siketfajd vadászat volt, melyen Margótsy János selmezi gyógyszerész egy gyönyörű siketfajd kakast durrantott le. E vadászatra vonatkozólag a következő érdekes tudósítást kaptuk: Egy siketfajd kakast löni a vadász kívánatainak legmagasabb Chimborassója! Ez után hajhász, minden kedvező alkalmat megragad a valódi Nimród! s mit sem törődve idővel, egészséggel, neki indul tuskén-hokron keresztül, kényelmet feledve, kitűzött célja felé. Egy ilyen siketfajd vadászat után már évek során át áhítva, végre sikerült e hét folyamán egyn résztvennem. Sógorom kiküldé emberét kihallgatni a dörgést. Másnap kora reggel azzal toppan be: „Örvendetes hírrel jövök dürog a kakas!” Bravó! Ugy hát egy nappal megtoldjuk az itt maradást. Mily érzés dagasztja ilyenkor a vadász kebelét, elképzelhető! Akár csak a gyermek midőn karácsonkor a Jézuskát várja! Egész nap nyugtalan, izgatott s alig várja már a meghatározott időt, hogy indulhasson. Így az alvás is csak szakadozott álva-ébredés! Éjjel után 1 és fél óraker felkölt sógorom azzal, hogy „készülj, megyünk!” Két patron a zsebembe, sokhen puská a vállamra s indulunk. Sógorom előre tör az ő soha ki nem alvó, végtelenségig tartó örökös lámpásával, mögöttem én, utánam a vén csoszogó német erdőőr. Már vagy jó két órát gyalogunk azzal, hol köves, hol lehamolt, rakkáson lévő fenyűszáldorogok között, hol jeges, havas, mocsáros helyeket, átgázolva, végre egy tisztás helyre értünk, egy hegyoldaj letarolt erdőrézre, a honnan fel a szálerdőnek a magasba igyekeztünk feljutni. A kitűnő lámpást elaltva, lassan, óvatosan, nesztelenül haladunk. Kezd már pitymallani. Itt egy pár szalonka repül a fejem fölött, oly közel, hogy botommal is leüthetném, ott valamint tovább két ózbak alkalmatlankodik; észrevettek a szemtelepek és most föl a szálerdőn veszik futásukat folyton mekkegve—bögvé! Ez kellett még! Vége, vége! Már már desperálni kezdünk, midőn óh Egek! megszólal a vén kakas! „Dürr dunn ham!” Virrad! Elkéstünk. A hang egy irányban szól, nosza rajta, megkettőztetett erővel fel a sikamlós fűvön, tuskón, tönkön át célunk felé. Fenn voltánk! A kakas egy folytában majd nem szakadatlanul dürog! De már nem az előbbeni helyen, hanem egy tisztáson lévő bükkfán. Észrevetel, tovább repült! Jól kivehetők ő kemét de a megközelítés pusztá lehetetlenség! Nyitott a tér, a megközelítés hason csúszva is sikertelen. A mint így tanakodunk, egyszerre itt terem a noforius fa ágon a jérece. Gyönyörű példány, melynek láttára nem egy orvvadász szive nagyot dobbant volna! Hajtsuk el! Egy fészkelődés és a jérece észre vett s nagy gággalással az erdő belsejébe repült. De mi történt most! Egy fiatal 2 évesnek látszó kakas az imént elhagyott helyet occupálja! Pillanat műve! Puskát az arczhoz, egy jól irányzott lövés leteríti a fáról, mire nagy robbanással lezuhant a még mindig élő, szívós természetű bíró kakas! Heureka! Egy-kis fejbe koppintás, leszorítás s az ipse nem vergődött többé! Gyönyörű szép példány, ki nem zsiregelve netto 3 kilót nyomott! És most fel a vállra a trofeával! Így bandukoltunk szép verőfényes napra virradva, diadalmasan le a dürrhapi magaslatról! Aesculap.

vizsgálatnak kell megelőznie, ezek közé szokott tartozni a bonczolás is.

Az örültséget pusztán társadalmi okoskodással meghatározni, ez oly ténre vezet az orvost, a hol hasonló fegyverekkel, társadalmi véleményekkel, filozofálással minden nem — orvos megtámadhatja és le is győzheti.

Sokan minden öngyilkost örültnék tartanak pusztán utolsó tényük alapján, s azért emhertelennek mondják a trienti zsinat említett büntető kanonját.

Micsoda megbecstelenítése az embernek, így óbogatnak, el nem temetni egy polgárt, egy embert!

Hiszen ugy van, felel rá az egyház, ez valóban megbecstelenítés, igazi degradáció, megszegyenítése. Én sem mondom, hogy a fekete fehér, a fekete bizony fekete Rómában épügy, mint Trientben, vagy Selmezbányán.

Csak az a kérdés jogos-e a megbecstelenítés a holttal szemben és czélszerű-e az élőkre nézve?

Trient azt mondta igen, Ön pedig Tekintetes Szerkesztő ur százaktól hallojta, hogy nem.

Őn talán egyet ért Trienttel, de olvasói közül kevesen.

Minden óbogatást vissza kell terelni arra az egy tényre, arra az egy körülményre, vajjon az orvosi tudomány az örültséget tudja-e konstatalni az öngyilkoson vagy sem.

Az emberek, ugy átlag, minden öngyilkosra ráfogják, hogy örült volt. De az egyház nem értette örültség alatt az utolsó pillanatot, mint az emberek. Nem ezt a kétséges, majd nem kifürkészhetlen lelkiállapotot akarja felelősségre vonni és büntetni.

S az orvosoktól sem azt kérdi az egyház, s ezt már mint pap joggal magyarázhatom bárkinek, vajjon

— **Béla napja volt tegnap** és városunkban is sok Béla ünneplte névnapját. De van nekünk egy végzetlen szeretetben és tiszteletben részesülő Bélánk is, aki városunkban ugyan nem lakik, de azért hozzánk tartozik szívével, lélekkel: ez pedig a mi szeretett főispánunk, Horváth Béla. Hogy mennyire örvendettünk volna őt és kedves neje ő méltóságát a tegnapi hangverseny alkalmából is körünkben üdvözölhetni, azt körül írunk nem is kell. De ha erre, sajnos, alkalmunk nem is nyílt: fogadja így a távolból is üdv kívánatunkat névnapjához, mely kívánat a város közönségének igaz őszinte szívéből fakad.

— **Etelközi csendélet.** Tudva lévő, hogy a lyceum melletti utca térséget az ott lakó „Etelkáról” „Etelköz”-nek nevezték el ifjú poézissal és találólag. De már az, ami éjelenként e szép történelmi multu névvel elkeresztelt városrészben történik, nem csak, hogy nem poetikus és szép, hanem határozottan és egyenesen megróvándó, bárkitől vagy jobban mondva kiktől is származzék. Ott ugyanis az éjjeli lármá, kurjongatás nem tartozik a ritkaságok közé és oly hangok hallatszanak, melyek békéhez szokott lakosságunknál méltán megbotránkoztatják. Ilyféle műveletlen, yers kiabálások: „hunczut a zsidó stb.” nemcsak az „Etelköznek”, de egyáltalán egész városunknak díszére nincsen és egyenesen feltétlenül mindenki által kárhóztatandó.

— **Az erdészeti bizottság** múlt pénteken tartott ülésén elhatározta, hogy Dr. Tóth Imre mult számunban közölt indítványát elfogadásra fogja ajánlani a közgyűlésnek. Az ülés végén egy sajnálatos incidens történt, melynek még következményei lesznek, s mely incidens igen kellemetlenül hatott a bizottsági tagokra, kik a nélkül, hogy az elnöklő polgármester ez ülést berekesztetnének kijelentette volna, szétoszlottak.

— **A gyógyászati és természettudományi egyelet** tegnap, szombaton tartott ülésén Zalányi János lyceumi tanár érdekes előadást tartott az elektromosságról. Ezzel az előadások sora őszig szünetelni fog, de már október havában fognak tartatni népszerű és tudományos előadások a szép czélt követő egyelet ülésein.

— **A II-od éves erdész akad. hallgatók gyakorlati kirándulása.** Mint minden évben, úgy ebben is a II-od éves erdészszak hallgatóknak alkalmuk volt ismét egy igen tanulságos gyakorlati kiránduláson részt venniük. Csiby Lőrincz m. k. erdőtanácsos vezetése alatt ápril hó 14-én keltek utra s a 8 napig tartó gyakorlaton vezető tanárunk fáradhatlan gondoskodása és Tomcsányi Gyula besztercebányai erdőigazgató páratlan szívessége és pompásan összeállított utterve mellett ezen rövid idő alatt is oly sok tanulságos és szép dolgot láttak, hogy elképzelni is alig lehetséges. Alkalmuk volt nevezetesen az éppen folyamatban lévő usztatást, alagesővezést, szénitést, állablisztítást, átalakításokat és alátelapítések tanulmányozni. Láttak köztes használati területeket, több vízforgónak szerkezetét, erdőhasználati, gőzfűrészek berendezését stb. stb. E mellett még egy igen érdekes s a gyakorlaton részt vett akad. hallgatókra felette tanulságos epizódja is volt e gyakorlatnak. A kiscsáki erdőgondnokságban ugyanis szép számmal tartózkodnak siket fajok, melyeknek dürgése éppen ezen időre esik. Csiby Lőrincz felakarta ezen körülményt használni arra, hogy a gyakorlaton részt vett akad. hallgatók hacsak messziről is, láthassák és hallhassák eme dürgés lefolyását, s legalább fogalmat alkothassanak maguknak ezen szép madár izgató vadászatáról, melyet így igen, de könyvből megfoglalni nem lehet. Ámbár a siketfajok dürgési helye ki sem volt hallgatva a kirándulók a legnagyobb örömmel voltak készek szerencsét próbálni, hogy e délczag madár dürgését hallhassák. Ápril 15-én, daczára az nap ki-

állott fáradalmaknak, rövid vacsora után a kirándulók Kövisről mintegy 10 km.-nyire a havas alatt fekvő kalibába gyalogoltak s már 2 órai pihenés után elindultak szerencsét próbálni. Csiby Lőrincz előzetesen a kirándulók részletesen előadta e madár vadászás módját, mint kell a dürgő kakast belopni abban a pillanatban tett lépésekkel és ugrásokkal, midőn a kakas dürgése közben azt a hangját hallatja, melynél szerelmi felhevülésében ugyszólván teljesen siket és vak. Ekkor kell a kakasra, ha már lőtávra beloptuk löni is, mert ha el is hibázzuk, a lövést többnyire nem hallja meg s tovább dürgő. A szerencse páratlanul kedvezett a kirándulóknak. Alig egy fél órai, az igaz fárasztó nehéz járkálás után, egy kakasnak szerelmes dürgő hangjában volt alkalmuk a jelelvőknek gyönyörködni. A hang nem messziről, mintegy 200 lépérről hallatszott. Csiby Lőrincz az erdőőr fegyverét vivén el a jelenlévőknek gyakorlatilag is bemutathatta a belopás módját oly ügyesen, hogy azoknak szeme láttára a kakast, mely egy vén bükkfán dürgött, mintegy 39—49 lépésnyire belopnia sikerült. E közben már annyira világosodni kezdett, hogy a legnagyobb csendben visszamaradt, akad. hallgatók a dürgő kakast tisztán láthatják s izgatottan várták a lövés eldördülését és eredményét. Pár pillantás, a fegyver eldördült s a délczag madár a szerencsés vadász lábaihoz hullott. A kakast, mely óriási példány (circa 7 kilogrammot nyom) Csiby Lőrincz kitömés végett azonnal Lendl preparáló intézetébe küldötte.

— **A műkedvelők által f. hó 23-án Horváth Béláné ő méltósága védnöksége mellett rendezett hangverseny** ugy művészi, mint anyagi szempontból minden tekintetben sikerült. Jól tudtuk, hogy vannak városunknak művészerői és öröm töltötte el szívünket, hogy a tegnapi hangversenyen ezeket egyesítve láthattuk. A hangverseny az ujonnan épült leányiskola javára rendeztetett. A czélt alig lehetett jobban megválasztani, mert jól tudjuk, hogy ez intézet fennállása tanítás ügyünknek életkérdése. Szerencsés gondolat volt a hangversenyt a zárda növendékeinek énekével megnyitni. Az ártatlan gyermekcsereg megjelenése megcsinálta az ünnepi hangulatot. Maga a hangverseny két részből állott 4—4 számmal. Az első rész első számát képezte a fentemlítt növendékek által előadott Mendelssohn angyali karának az éneke. A darab előadása dicséretére vált betanításának. A II. számban hallottuk özv. Berzeviczy Károlyné urholgy művészi zongorajátékát. Hünter Franciainak „Die Russe variée” című darabját adta elő. Előreludtuk, hogy Berzeviczyné őnagyságának játéka kitünő tesz. Ő már ősmérésünk. Abt Ferencnek „Erdei áhitat” című műdala képezte a III. számot, előadta a vegyeskar. Ennek tagjai: szóprán Schuszer Franke Zefa, Berzeviczy Margit, alt Joerges Ágostné, Berzeviczy Marcsa őrhölgyek; tenor Wolf Péter, Mozskóvcsák Gusztáv; bassus Albrich és Szpiszka János urak. Áhítatos csönddel hallgattuk a dalszövegek legkiválóbbjainak ezen legjobb dalát. Megnyilatkozik ebben a reggeli természet egész bája; az erdő, a kis ibolyák ébredése, a csermely csörgése, az úr jelenléte. Bárcsak többször élvezhetnők az érzelmek éme nagyszerű találkozását. A hangverseny első részének befejezéseül sorra került Boka kesergője. Előadta hegedűn Knoblauch Richard úr, Fekete Emmi k. a. zongorakísérete mellett. A közönség érdeklődése teljesen ki volt elégítve e darabban is, mert Knoblauch Richard úr eredeti és alapos hegedűs. Játékát nagyban emelte Fekete Emmi k. a. ügyes és alkalmazkodó zongorajátéka. A hangverseny II. részét Margótsy Gizi k. a. által előadott Melodráma nyitotta meg. Zenei részét Berzeviczy Margit k. a. zongorán és Alföldi Zoltán akadémiai tanársegéd úr cellon látta el.

percz előtt bűnösen, önlúdatosan akarta, tervezte és fogadta el ezt az erkölcstelen, gyáva lépést.

S hogy a halálból visszatérőt a lehető legnagyobb örömmel fogadjuk, őh, azt talán mindenki megérti, a kinek egy csöpp emberi szíve van.

A vétkezőről egy pillanat alatt leválhat minden szenny és szégyen a legszebb, legemberibb tény által, melynek neve megbánás.

S a megbánót mindenki tisztelni, becsülni, szeretni tartozik, a megbánó újra ember, olyan, mint én, talán még tökéletesebb, mert a rosszat mélyebben ismeri, s mélyebben utálja.

De a ki szörnyet halt, csak Isten megmondhatója, a legeslegvégső sóhajtással megbánta-e tettét.

Itt se pápa, se természettudós nem mentheti föl, mert nincs jel.

Az undorító gyöngeség, a megvetésre méltó helyekesség, az indokolatlan tromfkidobás s nem tudom még hányféle elemea hazug okoskodásnak összevegyül, s a ki egy öngyilkost lát, s fölötte a siró atyát, a jajgató szülőt, annak a szíve megrepedni készül bánatában és fölháborodásában.

A nap azután süt, mások ezután is küzdenek az étellel és boldogok, csak egy szökevényvel fogytunk meg.

Tekintetes Szerkesztő Úr! Nyíltan kimondom, hogy szíveimből megvetdelem az embert azon pillanatban, mikor öngyilkossá lesz, s előttem le akarja tagadni az igazat, nekem be akarja bizonyítani, hogy életének már épenséggel nincs célja.

Magyarán mondva! kikérem magamnak, hogy oly együgyűnek, tartson, mintha elhinném, a mit velem el akar hitetni.

Sajnálom őt, de nem úgy a mint ő gondolja, s koszorut nem teszek sírjára, sem tiszteletet nem tanu-

Ez is nagy tetszést aratott. (Rákóczy korszak. sat.) Ez után a 29 lagu zenekar előadta Mozartnak 30 számú symphoniáját. A klasikus mű előadása minden tekintetben sikerült. A polgári dalegyesület és az akadémiai ifjúságból alakult férfiak előadta Kreuzernek „A juhász vasárnapi dalát.” A közönség jóhíngulátá már oly lelkes volt, hogy viharos tapsal jutalmazta az előadókat. A hangverseny zárószáma Huber K. „Magyar Király indulója” volt. Előadta a férfiak zenekisérettel. A király éltetésével végződő induló előadása szünni nem akaro tapokat aratott, úgy, hogy az előadók kénytelenek voltak megismételni a darabot. Ezután tánczra került a sor, mely virradtig tartott pompás animó mellett. A szép közönség csak azt sajnálta, hogy a védnökne ő méltósága személyesen meg nem jelenhetett az anyagilag is fényesen sikerült mulatságon. A hangverseny sikerénél a főrdem Bachraty József derék, fáradhatlan karnagyót illeti meg. A mulatságon jelen voltak:

Asszonyok: Artholdné, Árkossyné, Berzeviczyné, Bachratyné, Baumerth Gyuláné, Böhm Antalné, Bernhardiné, Bellusich, Csányi Ottóné, Cziezka Sándorné, Csiba Istvánné, Eckertné, Dobó Sándorné, Dietzené, özv. Biszterszkyne, Fallerné, Fekete Lajosné, Fekete Dezsóné, Finkané, Dr. Podor Lászlóné, Händel Vilmosné, Heinecz Hugóné, Dr. Kappné, Krausz Kálmáné, Krausz Gézáné, Kolozsiné, Lenésóné, Joergesné, Kubacsáné, Liha Antalné, Marosiné, Margótsyné, Martinyne, Oszvaldné, Osztróuczkyne, Polóreczkyne, Papp Györgyné, Rengerné, özv. Sshuszer Lajosné, Surjánzkyne, Vadas Jenőné, Vesztenné, Zubekné. — **L e a n y o k:** Händel Vali, Platzer Vilma, Martiny Margit, Joerges Jetti, Bozer M., Arthold Gizi, Urbán Jolán, Hoffman Böske, Schmidt Etta, Rappenberger Gizi, Dalmady Modeszta, Terényi Ilona, Horváth Panna, Kőrös Vali és Mari, Kapp Irén, Tóth Miczi, Margótsy Gizi és Marcsa, Berzeviczy Margit és Mariska, Péterffy Terka, Kubacska nővérek, Kostyenzky Ella, Finka Etel, Krausz Mariska, Oszvald Sári, Schwartz Matild stb.

— **A felső rónai villa és az egyesítendő kaszinóra** javában folynak a részvény aláírások és hiszszük, hogy mindkét terv rövid idő múlva testet fog ölteni. A felső rónai villára vonatkozólag már most jelezhetjük, hogy a részvénytársaság biztosan meg fog alakulni; mert már eddig is, közel 800 részvény lett jegyezve. A kaszinóra nézve még ki kell jelentenünk, hogy azon elterjedt hiedelem, hogy a 10 frtos részvények hasznát nem fognak hozni és csak mintegy adományok tekintendők, teljesen téves, mert a részvénytársaság lesz tulajdonosa a kaszinó épületének és így annak résztulajdonosává válik minden egyes részvényes és jövedelméből osztalékot fog kapni. Mind két vállalat életre való, hivatva van városunk haladásán lendíteni és így ajánljuk közönségünknek azoknak intenzív pártolását.

— **A polgári lövöldéről.** A helybeli polgári lövészegetület f. hó 14-én tartott választmányi ülésén igen lényeges és fontos határozatokat hozott, azon reményben, hogy ezen a város társadalmi életében több mint 300 éven keresztül oly nevezetes szerepet játszott egyesületet nagyobb mértékben felkarolni fogja. A hozott határozatok a következők: 1. Az egyesület érdemekben gazdag és fáradhatatlan buzgó fölvész-mestere helyébe, kit betegegye akadályoz és teendői végzésében, a választmány Dr. Stuller Gyula bányafőorvos urat kérte fel, ki ezen tisztséget el is fogadta. 2. A lövészet május 1-én kezdődik. 3. Az eddig szokásos, lövésenkint 2 krt. kivevő lödij többé nem fizetendő. 4. Minden intézkedést meg tesz arra nézve, hogy a lövölde, ősrégi hivatásához méltóan valóban a polgárság igazi találkozó helye és barátságos otthona legyen. Ezen intézkedések közt különösen lényeges az, hogy a lödij el lett törölve. Mert ezentul, miután a szokásos három díj érvényben marad (I. díj 2 frt, II. 1 frt 50 kr. és a III. 1 frt) és csak mély lövésre lesz

sitok iránta, még azt is mevonom tőle, a mi előbbi élete jó cselekedeteinek szolana, mert ehhez való jogát is elvesztette.

Ime a holtat is büntetni kell. Mert ő kihívó vakmerőséggel számított a jogtalan kegyeletre.

S a közönség, mely fölül neki, czélszerűtlen, veszedelmes fölmentő ítéletet mond ezzel fölötte.

Sőt az élő ifjúságot némileg büzdítja, megvigasztatja, hogy csak löjjék magukat agyba, hiszen ember módjára fognak róla holtá után megemlékezni.

Még a halott czédulát is megszerkeszthetik az öngyilkos jelöltek saját maguk számára.

Konstatálom, hogy a társadalomban mindenhol törülük, irtják a szigorú elveket, főleg az isteni, végteteleu elemet, a legszentebb, leghatalmasabb Istenről szóló elveket, s minvennütt belekontárkodik a sziparos humanismus, a czukros, émelygő emberieskedés, a mi se ilyen, se olyan, hanem amolyan.

Mint polgár protestálok az élő ifjak érdekében az elvek és tények összekeverésedel ellen, s kérem az elvek képviselőit és a tudomány urait, ne habozzanak több szigorúsággal megbélyegezni a bűnt.

Clara pacta, boni amici.

Végül egy különös kérdést intézek a Tekintes Szerkesztő Úrhoz: ha revolverrel kezembe beállítanék valami nyilvános hivatalba, s e szavakkal:

„Uraim fűtyölök a tridenti kanonra, azért engem mégis eltemetnek a papok” fölbölném magamat, képzeli-e, kérem, hogy illendő módon nem minősítene-e az orvosi bizonyítvány őültnek s illendő módon el nem temetnének-e?

Hidvéghy Árpád
segéd-elkész.

kiadva: csupán a szerencse fog határozni és így a gyakorlottabb lövész előnyei megszűnnek, tehát a befizetett tagsági díjat vagy ezen felül is, ha a szerencse kedvez vissza nyerheti. Továbbá, mert az egyesület pénztára különben nem bírná a díjakat fedezni, el lett határozva, hogy a *gyakorló lövészek* 2 fittal nagyobb tagsági díjat fognak fizetni és ezzel aztán megszűnik mindennemű fizetési kötelezettség a lövőde irányában és mindenki ingyen lehet. Ezen határozatok által megszünt az utolsó akadály is, mely esetleg a lövőde látogatását, a lövészet gyakorlását nehézkessé tette és bizton reméljük, hogy lövöldénk, mely oly szép multtal dicsekedhetik, nemes, hazafias hivatását nagyobb mértékben teljesíteni fogja, mint eddig azt tehetle.

— **Tavaszi állatszemle.** Fodor József v. állatorvos úgy a belvárosban, mint a külterületen a tavaszi állatszemlét megtartotta. Ez alkalomból megvizsgáltatott 230 drb ló, 275 drb ökör, 1137 drb tehén. 267 drb üsző, 103 drb tinó, 6 drb szamár, 1502 drb juh, 104 drb kecske, 436 drb sertés, tenyész állatok közül 16 drb bika, 42 drb kos, 1 drb kan; így a város összes állatállománya 2919 drb, az állatok között sem ragadós sem más betegség nem észleltetett.

— **Klincsok Nácó hundstosziar okoskodásai.** Zigazán mondhatom szípen kiszül pachertáró téren park. Szíp fák lesznek beültetve banya nyilas előtt. Sak asztal restelnyí muszáj nekem, hogy sok zember gondolja: mi bányikok rongállyi fogunk fákat. Pedig mi fogjuk legjobban zörüllyi annak, hogy sütit milysigbe fárolásunk előtt látunk mosolygó zöldes szíp természet. Hej, bo prisszam, ki mernye fákat zott bántanyí, megtanulnyá mi a haviár.

Zenyim jó barát, Vidlicska Hanzó szotyalista zujságból olvasta, hogy kell nekünk egyenlőség. Hát ki fogja zakkor krumplicity kapállyi is bányába dolgozni?

Ha zablegát választás van, vagyom „kedves polgartárs”; ha nincs van zablegát választás, vagyom „elmehepsz már, mars!” De in zeszetet már jól tudok is zablegát kandidatus gondolja, hogy nem. Vagyom zolyan zokos, mint ő, sak nem szolom semmit; sak jól esik magamban gondolkodnyí.

Hutába csinálják elektrikus világítást. Pedig mennyit világít zottan sok olvasztó tűz is kemencze; míg sokat is!

Nincs van szebb, zirtelmesebb nótája nekemnek, mint: „sztváj Nácó, ébredj; zbányán már klopáj; ha elkisve érsz el, fárollyi nye dáju.”

Zenyim szívem lent bányában kemény, zolyan mint a kő, melyben dolgozom; de fent, zaszonnnyal s zenyim gyermekkel lágy, mint a kenyir, melyből sokam nincsen.

Ki bányamylisigben soha nem volt; ki keserves könyekkel zott száraz kenyirít nem ette: az nem zismeri még égi hatalmakat. In a haláltul nem filem, mert minden nap irintkezem, bezilem vile lent zaknyában; de lem fizilettől, ez nem akarja érintkeznyí, beszilnyí, társalognyí vilem.

Ha a bányász miniszter zur adnya nekünknek tűzfát, mint katonák kapják dohányt, egiszsiges, zolesó lisztet és jó zitalt mérnyének; zakkor legboldogabb zemberek volnánk.

Zarsléder nélkül bányász zember olyan, mint huszar van sarkantyú nélkül, vagy kapuzta kolbász nélkül.

A bányászatnak a kímlezz spiónja, a zuzász, gipisz, kőmives zács pionírja, a hutász tűzérje, — hej, bo prisszam, — de legfőbb katonája mégis csak a bányász.

Zenyim ujesok, Droszgyák, ki van már provesiuba mindig zasztat tanácsolja nekem: „többet hallgass hutman, mint bergrót zurra, mert ez sak messzirül nizi tied munkára, hutman pedig közelrul.”

Ha nem volnám bányász, szeretnim jogász lenyí, hogy zostoba bagatel türvinyt zegészen elássam.

Zistván aknában tűz volt; szeretnim tudnyí, ki tüzelte fel zeszt a vigelgyengülésben szenvedő öreget.

Ha zenyim zasszony, kamarád, kraczfiliár, hutman, mirnök is bergrót zur mondja nekem: „Nácó” zakkor nem szolom semmit; de ha „praktikáns” mondja zeszt, zakkor boszankodnyom kell rajta.

Több „hundot” stozoltam zin már ki bányából, mint b-za legát házból nem zoda pászoló zembereket stozolták ki.

Mondhatom zigazán: nagy zörömöm van, mikor hallom gyermekeinket magyarul beszilnyí. Is már sok van zilyen. Zijlen!!

Zenyim jó barát Stefó mondja: „elég volt már okoskodnyí, gyerünk most kresmieskába ivogatnyí”. Nák — povedáalom — hát megyek, de jövő hétre fogom többet kiokoskodnyí. Addig is: „Pohvalen!”

Búcsu a legényélettől.

Ad nótam; „Ballag már a vén diák tovább”. Egy házassulandó emlékkönyvébe írta; egy kinrimes.

Bucsut mondok néktek jó czimborák,
Utam mostan már más felé is vág;
Utam a házasságra vitt,
Mulatozással léztek kvitt...
Tovább tovább tovább...
Jutalmam lesz majd egy kis báb.

És majd a mézzel telt hetek után
Ha czimborámra vágnék én is tán,
Bogyanál újból ott leszek
És kedvéért mindent teszek...
Tovább, tovább, tovább...
Bár reggelig jó czimborák”

Mert nem felejték bennetek soha,
S ha otthon tart is asszonyom noha:
Emlémem mindig vissza visz,
Ha hú filiszter léztek is...
Tovább, tovább, tovább...
Szervuszatok kedves czimborák.

Selmecezi teleton-hirmondó „Ujság”

Zóná idő: április 24-ike, vasárnap d. e. 9 óra pontban. A nap hossza 14 ó. 7 p. Újhold. György. Éljenek a Györgyök!

Vezércikk.

Társadalmi bajok. Azt mondják úton, útfélén, hogy Selmecezi beteg, nagyon beteg. Mint egy tornába esett nagy féreg, mivel a tornát már átrágtá, saját zsírját fogyasztja, mely már szinte avasodik. A kereskedelem pang, társasélete a pletyka padon teng, a fellobbanó lelkesedés még a szalma lángjánál is hamarabb lohad le. A kaszinói részvény nem kell, mert lutheranus szaga van, a nyaraló nem épülhet fel, mert minek nekünk nyaraló? Minden terv már embriójában hal meg és csak azért születik meg, hogy spiritusban eltéssék. Szomorú idők, de mindez másképp lesz, ha Selmecezen léssen egy akol és egy pásztor.

Tárca.
Népdal. Fűtül a szél Szittnya felől,
Nemsokára fent lesz az ör,
Lesz majd nála sör, bor, csirke
Kedves rózsám
Kis turistám.
Fel viszlek majd az ölembe!

Alégyott. (Folytatás). Az öleb először megszagol egy két fát, majd megpillantja a szirten a hőst, Megismeri de mivel rövid farka van meg nem esőválhatja, vakkant egyet-egyét és csakhamar felrohan. Mivel öleb-természetes, hogy hősiük ölébe ugrik, ki álmétkodva fedez fel nyakán egy kis papírost, a mit levenni, elolvasni egy pillanat műve. Ha sárga a tők, a mikor megéri, akkor hősiük ilyen színű lett egy-szere. „Hát nem jöhet a hűtlen — így fakad ki — ölebét küldi hozzám, hogy csokoljam meg helyette! Jól van, van még boszú és vitriól, reszkezz Konstantinápoly, akarom mondani Bizancz. (Rémes folytatása következik.)

Belföld.

Tözsde határozat. A budapesti börzetaács a selmecezi Rovna nyaraló és az egyesített kaszinó részvényeinek a hivatalos árfolyamjegyzékben leendő felvételét elrendelte.

Államszegély. A kereskedelmi miniszterium egy Selmecezbányán felállítandó kerékpár iskola czéljaira 10 frtot engedélyezett.

Külföld.

Háború. Az amerikaiak azért akarják a háborút, mert biznak a kivándorolt magyarok vitézségében, a kiket az első tűzbe küldenek.

Berlini hasfelmetsző. A spanyol kormány a berlini hasfelmetszőt a kubai háború fővezérévé nevezte ki.

Horvát-eseh ölelkezés. Prágában egy horvát kiránduló társaságnak az ölelkezés révén 39 bordája törött össze

Helyi hírek.

Új polgártárs. Sanyaró Vendel állandó lakhelyét városunkba teszi át. Egyik hivatalban egy selejtezésre keülo karosszék az intézök jóvoltából kijavittatván, az új Sanyaró diszülésül fog szolgálni, melyben hátralévő napjait óhajta eltölteni.

Sikerült koncert. A tegnap esti koncertben kedve telhetett az Úristennek is, mert mindenféle fajtájú hívője közreműködött abban.

Memento. A rovnai kidölt fákat azért nem hordják el, mert búsan hirdetik: memento mori.

Tekepálya. A tekepálya ismét megnyílik, a hová nemesak a tagok, de azok családjai, gyerekek és a családok is elmehetnek, hogy a kedélyesség annál fesztelenebb legyen. Ezenfelül bort, sört, ételt fognak ott „előállítani.”

Színház és művészet.

Színházunk. rendőrileg bozaratott örökre. Hála Istennek! Érdekes koncert Legközelebb újra koncert lesz nálunk a melyen a hallgatók csak bekötött szájjal jelenthetnek meg

Dicső és kitünő minőségű karton.

300 vég

Van szerencsém a tisztelt közönség becses tudomására hozni, hogy úgy mint az előbbi években most is az évad beálltával áruházamban

10—13 krajczárjával.

Mig a készlet tart, kérem a bevásárlásokat mielőbb megtenni.

Teljes tisztelettel
WEISZ ADOLF.

Gyár: **Alsó Hámor, Bars megye.**
Gyári főraktár: **BUDAPEST, Andrássy-ut 29. (I. em.)**
Raktár: **BÉCS, I., Seilergasse 1. szám.**

A „SZANDRIK” ezüstárú-gyár,
mely az 1752-ben Selmecezbányán alapított Geramb J. J. unio tulajdona,
saját vagy adott rajzok szerint előállít:

mindennemű ezüstárút,
mint asztaldiszketek, gyümölcstartókat (jardiniéres-készleteket), zsirandolókat, gyertyatartókat, serlegeket,
dísz-émléktárgyakat és versenydíjakat,
mindennemű evő-készletet gazdag választékban,
pipere-tárgyakat. stb. stb.

Irod — és ivod —alom.
Epigrammák. „Selmecezi epigrammák” ezimuel új könyv jelenik meg, melynek írója ez úton a városi házi költő ezimel kapja.
Újital. Ismét abban a bizonyos vendéglőnkben sörhab literen! ként kapható.

Törvénszék.

Logujabb vallatás. Hogy hívnek? Prepitujem Jano Szamár Anó Hány éves vagy? Ném tom. Mit loptál? Semit. Piff-paff puff stb

Szerkesztői üzenet.

Művészek. Igaza van, rajz nélkül üdvözülni nem lehet, minden más bliktri a világon.

Hű hallgatónak. Igen, vannak olyan emberek, a kiknek a fejében új szerkesztői logika gép van, ha ez elromlik vége a logikának is.

Szenvedőnek. Vörös orrára legjobb egy savanyított zöld ugor-kát rákötni s így a levegőn sétálni.

Hirdetések.

Egy vendéglő szakácsnéval, vagy anélkül kiadó.

Bérbeadó a vidadó különösen öngyilkosok számára.

Bajúszos nő férjül keres egy bajúszatlan gentelmant.

Elveszett egy kutya, gazdája Ozoky névre hallgat.

Felelőtlen szerkesztő a: **Hirmondó.**

HIRDETÉSEK.

Hagenmacher-féle palaczk-sör! Valódi bazini bor!

A Szent Háromság-téren Balázs J. kimérőmnél **Hagenmacher-féle pastorizált friss bajor palaczk sör, továbbá valódi bazini bor és kitünő szeszes italok** kaphatók, miket a nagy közönség becses figyelmébe ajánlok.

Tisztelettel
ROSENFELD JÓZSEF.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, hogy a városházi épületben levő szabóüzletemet, a tavaszi évadra

a legdivatosabb és finomabb
bel- és külföldi kelmeékkel

felszereltem és azokból tartós kivitelű tavaszi öltönyöket, felöltöket stb. készítek jutányos árak mellett.

Megköszönve az eddig is tapasztalt támogatást, kérem azt részemre továbbra is fenntartani.

Kitünő tisztelettel
Cserny József.